

Мария Илиева

Милувка утринна – небето...

Заплела минзухари във косите,
със люлякови длани ще погаля
недоспало утрото в очите ти.
С целувка мила ще го будя,
със изворна вода ще те обляя...
В гърдата за тебе съм събрала
дъхът на праскови и свежест нежна.

Ще бъда утринно-красива,
с поглед теменужен те прегръщам.
Ще положа здравец за постеля,
животворната вода за тебе взела,
през девет планини понесла менци.
Лицето ти ще мия с чисти сълзи,
пред тебе коленичила и боса...
Ще пеят чучулигите
във слънчеви дървета,
сред белите лъчи,
в любов и в песен.

Милувка утринна – небето...
Ти дишай!
И пламен порив ще покрие,
с воалът румен шепота на
ветровете.
Ще дойда – свята обич,
да те погаля
с непростима нежност...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10086>]